

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201402
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201402.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mýtna 1, Bratislava, v zastúpení Procházka & partners, spol. s r.o., Búdková 4, Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. RO/3/2010 zo dňa 8. júna 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S 247/10-77, zo dňa 21. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S 247/10-77, zo dňa 21. februára 2012 p o t v r d z u j e.
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 21.2.2012 č. k. 3S 247/10-77 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RO/3/2010 zo dňa 8.6.2010, ktorým žalovaný uložil žalobcovi podľa ust. § 64 ods. 1 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len zák. č. 308/2000 Z. z.) sankciu - odvysielanie oznamu o porušení zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v ust. § 16 ods. 3, písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Žalobcovi trovy konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa v danej veci stotožnil s názorom žalovaného správneho orgánu uvedenom v preskúmanom rozhodnutí, v zmysle ktorého žalovaný správne vyhodnotil predmetnú reláciu žalobcu ako reláciu, ktorá nespĺňa požiadavky nestrannosti. Podľa názoru krajského súdu žalobca taktiež nezabezpečil pre poslucháča nestrannosť predmetného vysielania.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím (zo dňa 08.06.2010 č. RO/3/2010) v správnom konaní č. 94-PLO/O-1548/2010 uložil žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z. sankciu - odvysielanie oznamu o porušení zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b/, ktorého porušenia sa žalobca dopustil tým, že v

spravodajskom programe Rádio žurnál odvysielaný dňa 11.1.2010 približne o 18.00 hod. odvysielal príspevok sprostredkujúci názory politológov k postojom premiéra T. H. ku kauze výbušniny zabudnutej u pasažiera v lietadle (príspevok piaty v poradí) a k situácii okolo zavedenia elektronického mýta na Slovensku (siedmy v poradí), v ktorých žalobca nezabezpečil objektivnosť a nestrannosť; žalovaný na základe šetrenia sťažnosti č. 231/87-2010 zistil, že dňa 11.1.2010 cca o 18.00 hod. odvysielaním piateho a siedmeho príspevku mohol vysielateľ porušiť ust. § 16 ods. 3 písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z., nakoľko v programe nedal priestor na vyjadrenie dvom dotknutým stranám, tým nezabezpečil objektivnosť a nestrannosť programu Rádio žurnál; na základe tohto zistenia začal žalovaný správne konanie voči žalobcovi pod č. 94-PLO/O-1548/2010 vo veci porušenia § 16 ods. 3 písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z.; začatie správneho konania bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 9.3.2010, ktoré prevzal žalobca dňa 26.3.2010; dňa 7.4.2010 bol žalobca vyzvaný na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 94-PLO/O-1548/2010 s výzvou na navrhnutie dôkazov a s poučením o následkoch, keď sa k veci nevyjadrí a nenavrhne žiadne dôkazy; žalobca na základe opätovnej výzvy zaslal žalovanému stanovisko, v ktorom sa vyjadril tak, že má za to, že predmetný príspevok bol v súlade s požiadavkou objektivity a nestrannosti a žiadal konanie zastaviť; nenavrhol žiadne dôkazy; žalovaný na zasadnutí dňa 8.6.2010 prijal napadnuté rozhodnutie.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 4 ods.1 až 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 5 ods.1, písm. g/, h/, m/, n/, s § 16 ods.3, písm. b/, s § 64 ods.1, písm. b/ a s § 65 uvedeného zákona a súčasne v spojení s ustanoveniami § 46 a § 47 ods.1,2 správneho poriadku.

Krajský súd súhlasil s konštatovaním žalovaného, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zák. č. 308/2000 Z.z..

Konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu je preukázané, že žalovaný žalobcovi oznámil začatie správneho konania a vyzval ho na vyjadrenie sa k veci a navrhnutie alebo predloženie dôkazov s poučením o jeho procesných právach s poukazom na to, že podkladom pre rozhodnutie žalovaného bol príspevok vysielateľa - žalobcu, s ktorým sa žalovaný oboznámil na základe podanej sťažnosti a vyjadrenie žalobcu vo veci možného porušenia jeho povinnosti ako vysielateľa týkajúce sa neobjektívnosti a nestrannosti predmetného príspevku, pričom žalobca v správnom konaní k danej veci sa vyjadril, avšak neuplatnil svoje právo a nenavrhol žalovanému vykonať žiadne dôkazy, ani sám žiadne dôkazy nepredložil, resp. nevzniesol v konaní iné návrhy a žalovaný z úradnej povinnosti nevykonával žiadne dôkazy.

Krajský súd neprihliadol na námietku žalobcu, že nesprávne posúdil snahu žalovaného o usmernenie spôsobu a obsahu vysielanej relácie. Podľa názoru súdu žalovaný pri kvalifikácii porušenia povinnosti žalobcom v zmysle § 16 ods. 3, písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z. skutkom, ktorého sa dopustil odvysielaním príspevku v relácii Rádio žurnál dňa 11.01.2010 neposudzoval predmetný príspevok z hľadísk jeho obsahu inak ako tak, či predmetným príspevkom nebola zaručená jeho objektivnosť a nestrannosť, pretože neumožnil osobám označených rozhodnutím sa k veci vyjadriť.

Pokiaľ žalobca uviedol, že jeden z najväčších nedostatkov rozhodnutia správneho orgánu je absencia identifikácie skutku v skutkovej vete rozhodnutia, ktorú skutočnosť uviedol aj v priebehu pojednávania na Krajskom súde v Bratislave s poukazom na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe č. k. 7 As 46/2007-52, 7 As 78/2005-62 ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo 200/2010, 2Sžo 7/2010, krajský súd zastával názor, že žalovaný v danej veci v priebehu správneho konania dostatočne identifikoval skutok, ktorého sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti, ktorá skutočnosť bola žalobcovi aj v konaní oznámená a k porušeniu právnej povinnosti práve týmto skutkom sa žalobca aj vyjadril v správnom konaní a súčasne žalovaný v preskúmanom rozhodnutí. Konštatoval, že skutok, ktorého sa žalobca dopustil žalovaný náležite identifikoval tak, že z jeho jasnej a určenej formulácie muselo byť žalobcovi zrejmé, ktorý skutok sa mu kladie za vinu a za ktorý skutok sa mu ukladá sankcia.

K námietke žalobcu ohľadne nesprávneho právneho posúdenia pri ukladaní sankcie, pretože došlo k vybočeniu z medzí správneho uváženia s poukazom na to, že žalovaný uložil žalobcovi v jeden deň za niekoľko príspevkov odvysielaných o 12,00 hod. miernejšiu sankciu ako za jeden z týchto príspevkov odvysielaných v ten istý deň o 18.00 hod, považujúc takýto postup žalovaného za odporujúci požiadavke materiálnej rovnosti uvedenej v ust. § 3 ods. 4 druhá veta správneho poriadku, krajský súd uviedol, že v prípade správneho trestania súd sleduje, či žalovaný náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok, určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená že nemôže byť uložená v ľubovoľnej výške. Súd dospel k záveru, že v danom prípade žalovaný dostatočným spôsobom zdôvodnil výšku uloženej sankcie, a preto námietku žalobcu týkajúcu sa výšky uloženej sankcie nepovažoval za právne opodstatnenú.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal náhradu trov konania vrátane odvolacieho konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania vytýkal krajskému súdu, že konanie zaťažil inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.) a súčasne namietal, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Považoval vymedzenie skutkovej vety vo výroku napadnutého správneho rozhodnutia za nedostatočné a zmätočné, keďže neobsahuje ani vymedzenie vysielačieho okruhu, na ktorom malo dôjsť k odvysielaniu predmetného programu, ani identifikáciu konania, ktorým malo dôjsť k správemu deliktu nezabezpečenia objektívnosti a nestrannosti. Poukázal na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 3Sžo 200/2010, 2Sž 7/2010), podľa ktorých neúplné vymedzenie skutkovej vety vo výroku je nedostatočné. Namietal, že krajský súd sa s námietkami nezrozumiteľnosti a zmätočnosti, ktoré najvyšší súd považuje za relevantné, sa nijako nevysporiadal a preto zdôvodnenie napadnutého rozsudku je rozporné s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., s poukazom na to, že krajský súd sa nevyjadril k viacerým podstatným skutočnostiam namietaných žalobcom. Za inú vadu konania považoval procesnú vadu, ktorej základom je porušenie ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom vecná nesprávnosť rozhodnutia, dôvodiac, že a o takúto vadu ide tiež v prípade, ak je výsledkom konania súdu vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia. Vytýkal krajskému súdu, že svojvoľne odignoroval jednoznačnú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, majúci za to, že krajský súd v rozpore s ustanovením § 157 ods.2 O.s.p. svoje závery zdôvodnil nedostatočne, keď k viacerým podstatným skutočnostiam namietaným žalobcom sa nevyjadril, považujúc takýto postup krajského súdu aj v rozpore s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalobca tvrdil, že pokiaľ Rada v dôvodoch napadnutého rozhodnutia ako aj vo vyjadrení k žalobe uviedla, že „poslucháč [si] nemohol na predmetnú problematiku vytvoriť vlastný názor, pretože bez toho, aby zazneli všetky názory si recipient nemôže vybrať, ktorý argument ho presvedčil“, nemožno súhlasiť s uvedeným zdôvodnením. Vytýkal krajskému súdu, že hoci otázka možnosti vytvoriť si vlastný úsudok o diskutovanej téme rezonovala tak vo vyjadrení žalobcu, ako aj žalovanej, sa k tejto otázke nevyjadril vôbec, s poukazom na rozsudok z 8. októbra 2010, sp. zn. 3 Sžo 200/2010.

Ďalej žalobca namietal, že dôvody, pre ktoré žalovaná za dva totožné skutky uložila dve rozdielne sankcie, bola povinná uviesť v preskúmanom rozhodnutí a súčasne vytýkal krajskému súdu, že ani s týmito námietkami sa vôbec nevysporiadal.

Súčasne dôvodil, že krajský súd posúdil po právnej stránke nedostatočne vec (i) v otázke uloženej sankcie a (i) v samotnom merite veci, t.j. v otázke súladu napadnutého správneho rozhodnutia s ustanovením § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z.. Uviedol, že dňa 11. januára 2010 boli Slovenským rozhlasom odvysielané dva programy Rádio žurnál a to o 12.00 h a o 18.00 h, v ktorom

boli odvysielané rovnaké príspevky, za odvysielanie ktorých Rada dvomi rozhodnutiami zo dňa 8. júna 2010, t. j. preskúmaným správnym rozhodnutím č. RO/03/2010 a rozhodnutím č. RL/34/2010, vyslovila porušenie § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z., majúc za to, že v zmysle rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, za týchto okolností mala Rada skúmať, či nejde o pokračujúci správny delikt a nie uložiť dvomi rozhodnutiami dve rôzne sankcie, s poukazom na rozsudok sp. zn. 8SŽ/18/2011, 8SŽ/22/2011, 8SŽ/23/2011, 8SŽ/24/2011, publikovaný v časopise Zo súdnej praxe 1/2012. Vyslovil názor, že v danom prípade nemala Rada preskúmaným správnym rozhodnutím rozhodnúť vôbec, pretože program odvysielaný dňa 11. januára 2010 o 12,00 h a 18,00 h mala posudzovať ako jeden skutok a v prípade, že došlo k porušeniu zákona č. 308/2000 Z. z. mohol byť predmetný skutok vyhodnotený nanajvýš ako jeden pokračujúci správny delikt, nie ako dva delikty s dvoma rôznymi sankciami. Súčasne poukázal aj na to, že v prípade rozhodnutia Rady zo dňa 8. júna 2010. č. RL/34/2010, uložila Slovenskému rozhlasu v jeden deň za niekoľko príspevkov odvysielaných o 12,00 h inú sankciu ako za jeden z týchto príspevkov odvysielaný v ten istý deň o 18,00 h., považujúc takýto postup v rozpore s požiadavkou materiálnej rovnosti ustanovenej v ustanovení § 3 ods. 4 druhá veta správneho poriadku.

Ďalej tvrdil, že v predmetnom príspevku išlo o vyjadrenia troch politológov, ktorí z titulu svojej profesie ponúkali reflexiu, idúcu nad rámec bežných názorových vrstvení a nie konfrontáciu protichodných, z logiky veci antagonistických verejno-politických perspektív, ako by sa dalo čakať napríklad pri vyjadreniach politikov, majúc za to, že vyjadreniami troch politológov, z ktorých nikto nebol nejakou preferovaný a ktorí dlhodobo predstavujú odlišné názorové perspektívy, nemohol porušiť povinnosť nestranného a objektívneho vysielania, zdôrazniac, že odvysielaný príspevok s vyjadreniami troch politológov v plnom rozsahu umožňoval recipientovi vytvoriť si vlastný úsudok o diskutovanej téme, čo v zmysle rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu vylučuje, aby došlo k porušeniu ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. s poukazom na rozsudok sp. zn. 3 Sžo 200/2010.

V doplnení dôvodov odvolania žalobca zdôraznil, že žalovaná nezohľadnila pri rozhodovaní o porušení povinnosti skutočnosť, že v prípade daného porušenia zákona č. 308/2000 Z. z. ide len o čiastkový útok, nie o samostatný správny delikt, s poukazom na znenie ustanovenia § 122 Trestného zákona, ktorý zakotvuje výklad pojmov trestný čin a spôsob jeho spáchania. Dôvodil, že v danom prípade bolo správne konanie č. 94-PLO/O-1548/2010 začaté dňa 9. marca 2010 a v ten istý deň však boli Radou proti žalobcovi (resp. proti jeho právnenému predchodcovi) začaté aj ďalšie tri správne konania pre porušenie toho istého ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. a to - správne konanie č. 90-PLO/O-1544/2010, správne konanie č. 91-PLO/O-1545/2010 a správne konanie č. 93-PLO/O-1547/2010), pričom v každom jednom z týchto správnych konaní, ako aj v predmetnom konaní, konštatovala žalovaná porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. a uložila žalobcovi, napriek objektívnej súvislosti daných deliktov v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku a subjektívnej súvislosti, v celkovo štyroch správnych konaniach týkajúcich sa porušenia rovnakého ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z., celkovo štyri sankcie, s poukazom na to, že všetky štyri rozhodnutia boli napadnuté žalobou. Postup žalovanej považoval v rozpore s požiadavkami, ktoré na oblasť aplikáciu v oblasti správneho trestania, kladie judikatúra najvyššieho súdu, ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s poukazom na názor najvyššieho súdu, že na okolnosť pokračujúceho deliktu je potrebné prihliadať ex offio vyslovený v rozsudku sp. zn. 8SŽ/18/2011.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril. Navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia uviedol, že krajský súd v napadnutom rozsudku vec správne právne posúdil, rozsudok je riadne odôvodnený, vydaný na základe správnych skutkových a právnych záverov, pričom súd sa riadne vysporiadal s argumentmi navrhovateľa, napadnutý rozsudok nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup súdu v predmetnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozsudku. Nesúhlasil s dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho odvolaní.

K námietke navrhovateľa týkajúcej sa neurčitosti výroku preskúmaného rozhodnutia Rady, vyslovil názor, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, majúci za to, že skutok, ktorého sa navrhovateľ dopustil, bol náležite identifikovaný tak, že z jeho jasnej a určenej formulácie muselo byť žalobcovi zrejmé, ktorý skutok sa mu kladie za vinu a za ktorý skutok sa mu ukladá sankcia. Uviedol, že právny názor súdu prvého stupňa, ktorým sa stotožnil s argumentáciou odporcu uvedenou v písomných podaniach a v ústnych prednesoch pred súdom podporenou relevantnou judikátúrou (rozsudok NS SR č. 4Sž/2/2010, 2Sž/9/2010, 5Sž/17/2010, 8Sž/8/2010, 5 Sž/8/2010, 4Sž/2/2010, 2Sž/4/2009, rozsudok Mestského sôdu v Prahe č. 8 Ca 297/2007-4), je jednoznačne a nepopierateľne v napadnutom rozsudku uvedený, majúci za to, že nebolo potrebné ani účelné vyslovený názor súdu ďalej rozvádzať, či špecifikovať, nakoľko takéto konanie by nevyhnutne viedlo výlučne k duplicite uvádzaných skutočností, a preto s touto námietkou navrhovateľa sa súd vysporiadal v dostatočnej miere.

Taktiež nesúhlasil s námietkou navrhovateľa, že súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom, pričom v žalobe rozsiahlo uvádzal dôvody nesprávneho právneho posúdenia. Uviedol, že prvostupňový súd vyslovil svoj právny názor, ktorým sa plne stotožnil s odôvodnením rozhodnutia odporcu a napadnutý rozsudok obsahuje dôvody, na základe ktorých odporca posúdil konanie navrhovateľa ako rozporné so zákonom ako aj dôvody, pre ktoré súd neprihliadol na uvedenú námietku navrhovateľa.

K námietke navrhovateľa, že súd sa nevyjadril k jeho argumentácii týkajúcej sa otázky možnosti vytvoriť si vlastný úsudok o diskutovanej téme podporenej rozsudkom najvyššieho súdu 3 Sžo 200/2010, uviedol, že aj v tomto bode sa súd evidentne stotožnil s argumentáciou odporcu, že pri posudzovaní, či v programe zaznel názor dotknutej osoby a teda či bol program názorovo vyvážený je irelevantné, či osoba ktorá ho prezentuje je politológ, politik, zástupca tretieho sektoru, alebo občan-laik a dôležité je, či je popri tomto názore v rámci dodržania princípu objektívnosti a nestrannosti bola daná možnosť dotknutej (kritizovanej) strane vyjadriť sa. Poukázal na to, že ak názor inej časti názorového spektra v tomto prípade dotknutej strany v programe nezaznie, v programe dochádza len k prezentácii jedného názoru, čo je v rozpore s požiadavkou princípu objektívnosti a nestrannosti. Tvrdil, že navrhovateľ mal povinnosť zabezpečiť, aby v programe zaznel aj názor dotknutej strany a tým zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť predmetného programu, zastávajúci názor, že uvedené hodnotiace úsudky a vyjadrenia politológov boli jednostranné, pričom navrhovateľ voči nim nezabezpečil názorovú oponentúru v podobe vyjadrenia dotknutej strany, resp. sprostredkovania takéhoto vyjadrenia, doplniac, že uvedené skutočnosti nijako neodporujú názoru Najvyššieho súdu SR uvedeného v rozsudku č. 3 Sžo 200/2010, v zmysle ktorého existencia kritických názorov v programe sama osebe neznamená upretie možnosti vytvorenia si vlastného názoru, avšak pokiaľ kritika je adresná, namierená proti konkrétnemu subjektu, ktorý stavia do negatívneho svetla, je zabezpečenie vyjadrenia dotknutej strany pre naplnenie zákonnej povinnosti zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť nevyhnutnosťou.

Taktiež nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že súd prvého stupňa sa nijako nevysporiadal s jeho námietkou, ktorou namietal aj skutočnosť uloženia inej sankcie za obdobný skutok rozhodnutím z 8. júna 2010, č. RL/34/2010. Poukázal na to, že súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu, že formálne podmienky pre uloženie prísnejšej sankcie (odvysielanie oznamu o porušení zákona) boli naplnené aj v prípade druhého, navrhovateľom uvádzaného rozhodnutia a súčasne, že v konaniach predchádzajúcich meritorným rozhodnutiam dospel k záveru, že udelenie prísnejšej sankcie aj v druhom správnom konaní, by bolo z hľadiska informovania verejnosti o porušení zákona navrhovateľom neúčelné, pretože odvysielaním predmetného obsahu došlo k porušeniu zákona, postačuje aby navrhovateľ odvysielal iba jeden oznam o porušení zákona.

K tvrdeniu navrhovateľa, že dňa 8.6.2010 mu boli uložené dvomi rozhodnutiami (č. RO/03/2010 a č. RL/34/2010) dve sankcie za odvysielanie dvoch programov a to za porušenie rovnakého ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. a podľa jeho názoru mal odporca použiť analógie legis a vychádzať z Trestného zákona odporca uviedol, že pokiaľ ide o argument použitia analógie s trestnými právom je si

vedomý, že pri ukladaní sankcií je povinný, vzhľadom na absenciu zákonnej úpravy správneho trestania, postupovať analogicky so zásadami platnými pre trestanie trestných činov a priestupkov, zdôrazniac, že dodržiavanie týchto zásad v správnom trestaní neznamena povinnosť odporcu postupovať presne podľa ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku ako takých, nakoľko postupovať podľa týchto predpisov jej žiadny zákon neumožňuje, majú za to, že analogicky postup v takomto prípade teda neznamena aplikovanie konkrétnej normy konkrétneho predpisu, ale postupovanie podľa všeobecne akceptovaných právnych zásad správneho trestania, s poukazom na absorbčnú zásadu, ktorej praktickým premietnutím v sankčnom konaní (pri súbehu deliktov) je vydanie jedného rozhodnutia s tzv. úhrnným trestom, ktorého výška nesmie prekračovať výšku najprisnejšie trestného činu. V danej súvislosti poukázal na to, že pri aplikovaní všeobecne akceptovaných právnych zásad správneho trestania, teda aj absorbčnej zásady, tieto zásady holi primárne formulované pre trestanie trestných činov/priestupkov fyzických osôb. Ďalej uviedol, že typickým prípadom právnickej osoby, ktorá vykonáva nepretržitú podnikateľskú činnosť, výkonom ktorej môže dôjsť (a aj dochádza) k páchaniu správnych deliktov podstatne frekventovanejšie je vysielateľ (navrhovateľ), ktorého sankcionovanie za spáchanie správnych deliktov upravených v zákone č. 308/2000 Z.z. je v kompetencii Rady, pričom pri posudzovaní možnosti/povinnosti Rady uplatniť pri správnom trestaní vysielateľov absorbčnú zásadu, teda rozhodnúť v jednom správnom konaní jedným rozhodnutím o úhrnnom treste o viacerých správnych deliktach (často kontinuálnom porušovaní) je nevyhnutné zohľadniť postavenie Rady, ktoré vyplýva zo zákona, lehoty stanovené na rozhodnutie a v neposlednom rade na charakter a frekvenciu páchania správnych deliktov upravených v zákone č. 308/2000 Z. z., vysloviac názor, že v prípade trestania viacčinného súbehu správnych deliktov upravených v zákone č. 308/2000 Z. z. nie je možné absorbčnú zásadu uplatniť úplne analogicky s trestným právom (nie je možné prejednať rôzne skutky v jednom konaní), ale je možné ju použiť do určitej miery, s tým že v danom prípade je podstatné, aby celková výška sankcie za jednotlivé delikty nebola vyššia, ako povoľuje absorbčná zásada, s poukazom na to, že účelom inštitútu úhrnného trestu a absorbčnej zásady pri súbehu trestných činov/správnych deliktov je ochrana „páchateľa“ pred príliš vysokým trestom a to takým spôsobom, že páchatelovi nemožno uložiť trest, ktorého výška by prekračovala hornú hranicu trestného činu/správneho deliktu najprisnejšie postihnuteľného. Konštatoval, že v prípadoch rozhodnutí odporcu uvádzaných navrhovateľom však k takémuto prekročeniu nedošlo a ani nemohlo dôjsť, nakoľko sankcie uložené navrhovateľovi neboli finančného charakteru. S poukazom na to, že správne súdnictvo je ovládané okrem iného dispozičnou zásadou, zdôraznil, že navrhovateľ túto skutočnosť nenamietal v prvostupňovom konaní, keď vo svojej žalobe proti rozhodnutiu odporcu nenamietal porušenie zásad správneho trestania ani v súvislosti s porušením absorbčnej zásady a ani v súvislosti s výškou sankcie, doplniac, že rovnako je zrejmé, že v tomto prípade nie je naplnená žiadna z výnimiek uvedených v ustanovení § 205a ods. 1 O.s.p., majú za to, že nie je ich preto možné považovať za odvolací dôvod.

Odporca rovnako nesúhlasil s námietkou navrhovateľa nesprávneho právneho posúdenia v jej merite, v ktorej tvrdil, že vyjadreniami troch politológov, ktorí nepredstavujú nositeľov opačných názorov k názorom politika T. H., z ktorých nikto nebol nejako preferovaný, a ktorí dlhodobo predstavujú odlišné názorové perspektívy, nemohol porušiť povinnosť nestranného a objektívneho vysielania, s poukazom na to, že s touto argumentáciou sa náležite vysporiadal vo už svojom rozhodnutí č. RO/3/2010 ako aj vo svojich podaniach v prvostupňovom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie,

ktorým rozhodnutím mu bola uložená sankcia za porušenie zákona o vysielaní a retransmisii, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým podľa ust. § 64 ods. 1 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z. uložil žalobcovi sankciu - odvysielanie oznamu o porušení zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v ust. § 16 ods.3, písm. b) zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 11.1.2010 o cca 18:00 hod odvysielal spravodajský program Rádio žurnál, v ktorom došlo k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci oboznámiac sa s obsahom spisového materiálu krajského súdu súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že skutkový stav medzi spornými stranami nie je sporný. Sporným ostali skutočnosti, či výrok preskúmvaného rozhodnutia spĺňa zákonné podmienky určitosti a zrozumiteľnosti, či odporca vec v jej merite správne posúdil v súlade s hmotným právom a či v danom prípade odporca postupoval zákonným spôsobom pri ukladaní sankcie, a preto odvolací súd zameral svoju pozornosť k týmto sporným skutočnostiam..

Podľa ust. § 16 ods.3 písm. a), b) zák. č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby, zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. b) zák. č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: b) odvysielanie oznamu o porušení zákona.

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z. Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Podľa § 3 ods.1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods.1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods.1,2 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci náležite

postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je možné považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 244 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo a následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu je v konaní zistiť skutočný stav a pri tom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy je potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať v zmysle zásad trestnoprávnej úpravy (Trestný zákonník, Trestný poriadok,) analogicky.

Podľa názoru najvyššieho súdu takýto záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods.1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna

zodpovednosť.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností. U priestupkoch je obdobná právna úprava, keď výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania a pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností. Presná identifikácia skutku je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to nielen z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, ale taktiež pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, ako aj pre správne určenie sankcie a jej výšky. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopostil a v čom spáchaný delikt spočíva. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno považovať za zrozumiteľné a môže byť vynútiteľné exekúciou.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Odvolací súd v danom prípade dospel k záveru, že zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva opis skutku, ktorým sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti ustanovenej v § 16 ods.3, písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z., za ktoré porušenie mu Rada uložila pokutu, keď vo výroku rozhodnutia uviedla: „že dňa 11.01.2010 o cca, 18:00 hod, odvysielal v rámci programu Rádio žurnál príspevok sprostredkujúci názory politológov k postojom premiéra T.. H. ku kauze výbušniny zabudnutej u pasažiera v lietadle a k situácii okolo zavedenia elektronického mýta na Slovensku (siedmy v poradí), v ktorom nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť.“ Z identifikačných znakov opisu skutku v danej veci podľa názoru senátu odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaný náležite uviedol deň, čas, označenie programu, v ktorom malo dôjsť k porušeniu zákonnej povinnosti tak, že tento skutok nemôže byť zameniteľný s iným skutkom a taktiež žalobcovi bolo z neho zrejmé, aký skutok sa mu kladie za vinu a za ktorý sa mu ukladá sankcia, ktorá skutočnosť vyplýva aj z jeho odvolaní a vyjadrení. Z uvedených dôvodov odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že výrok napadnutého rozhodnutia trpí nezákonnosťou pre jeho neurčitosť, nezrozumiteľnosť a zmätočnosť, zastávajúc názor, že žalovaný v danom prípade postupoval v zmysle trestnoprávnych zásad a správne aplikoval § 47 ods.2 správneho poriadku. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že, výrok rozhodnutia musí byť zrozumiteľný vystihujúci základné prvky zákonného porušenia právnej povinnosti s tým, že podrobný opis priebehu deja, ktorým sa vysielateľ dopustil porušenia povinnosti je správny orgán povinný uviesť s dôvodmi svojho sankčného postupu v odôvodnení rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu nepovažoval za dôvodnú. Nestotožnil sa

ani s názorom žalobcu pokiaľ v danej súvislosti poukazoval na rozhodnutia najvyššieho súdu 3Sžo 200/2010, resp. 2 SŽ/7/2010, v ktorých veciach súd vychádzal z iných skutkových podkladov.

Pokiaľ žalobca namietal v žalobe ako aj v odvolaní, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil v merite veci, senát odvolacieho súdu sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že Rada kladie žalobcovi za vinu, že odvysielaním predmetného programu nezabezpečil jeho nestrannosť a objektívnosť, keď nezabezpečil vyjadrenie resp. jeho sprostredkovanie zo strany dotknutého subjektu. Oboznámiac sa s obsahom záznamu odvysielaného programu senát odvolacieho súdu zistil, že vyjadrenia troch uvedených politológov odznali kriticky k osobe R. H., preto pokiaľ predmetný program mal charakter spravodajského charakteru, bolo povinnosťou vysielateľa zabezpečiť vyjadrenie v akékoľvek podobe dotknutej osoby. Pokiaľ žalobca takéto vyjadrenie nezabezpečil, porušil tým povinnosť ustanovenú mu v § 16 ods. 3, písm./b zákona č. 308/2000 Z.z., keďže nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť vysielaného spravodajského programu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by Rada žalobcu sankcionovala za vyjadrenie kritiky politológov, ale za to, že žalobca ako vysielateľ predmetného programu nezabezpečil vyjadrenie alebo jeho sprostredkovanie kritizovanej osoby. Z uvedených dôvodov sa senát odvolacieho súdu nestotožnil s tvrdeniami namietanými žalobcom, že žalovaný vec v merite posúdil nesprávne a v rozpore so zákonom. Pokiaľ žalobca poukazoval na názor najvyššieho súdu v rozsudku 3SŽ 200/2010, že skutočnosť, že program obsahuje aj kritické názory neznamená že by bola recipientovi upretá možnosť vytvoriť si vlastný úsudok o diskutovanej téme, sa javí v danej súvislosti odvolaciu súdu k danej veci ako právne bezvýznamná.

Pokiaľ žalobca namietal, že v danom prípade žalovaný postupoval nezákonným spôsobom pri ukladaní sankcie, odvolací súd sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou. Zákonodarca v právnej norme § 5 ods.1 zákona č. 308/2000Z.z. okrem iného ustanovil, že do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa uvedeného zákona a podľa osobitných predpisov a ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia. Sankcie a postup ich ukladaní zákonodarca Rade stanovil v § 64 zákona č. 308/2000 Z.z. s odkazom na správny poriadok (§ 71). Pre nedostatok právnej úpravy sankcionovania správnych deliktov je Rada povinná postupovať v zmysle trestnoprávnych zásad analogicky, čo však vzhľadom na charakter postavenia Rady ako ja na charakter administratívneho trestania podľa zákona č. 308/2000 Z.z. neznamená, že Rada pri posudzovaní porušenia právnej povinnosti a ukladaní sankcie za takéto porušenie postupuje priamo podľa trestnoprávnej úpravy (Trestného poriadku a Trestného zákona). Zo skutkových zistení v danom prípade vyplýva, že Rada zistila, že žalobca odvysielaním príspevku dňa 11.1.2010 o 18.00hod. sprostredkujúci názory politológov k postojom premiéra T..H. ku kauze výbušniny a zavedenia elektronického mýta nezabezpečil nestrannosť a objektívnosť, čím sa dopustil porušenia právnej povinnosti podľa § 16 ods.3, písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. a za to mu uložila - sankciu odvysielanie oznamu o porušení zákona. Zo zákonom ustanovenej kompetencie vyplýva Rade oprávnenie posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovolenú sankciu. Súd je oprávnený v rámci súdneho prieskumu posúdiť len, či správny orgán nevybočil so správnej úvahy zákonom predpokladanej. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že Rada v danej veci nevybočila pri ukladaní sankcie za porušenie právnej povinnosti so správnej úvahy v zmysle zákonnej úpravy, na ktorej skutočnosti nič nemení ani to, že voči žalobcovi viedla samostatné administratívne konania za porušenie právnej povinnosti rovnakej právnej kvalifikácie, avšak na základe iných skutkových zistení, keď porušenia rovnakej právnej povinnosti (§ 16 ods.3, písm./ zákona č. 308/2000 Z.z.) sa žalobca dopustil odvysielaním iných programov. Povinnosťou rady je posudzovať súbeh skutkov a ukladať sankcie v zmysle trestnoprávnej úpravy taktiež analogicky, to však nemôže znamenať, že Rada v každom prípade postupuje priamo podľa trestnoprávnych predpisov, keď vzhľadom na charakter administratívnych deliktov ako aj na charakter uloženej sankcie je jej povinnosťou vychádzať z konkrétnych okolností daného prípadu.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na absorčnú námietku žalobcu, ktorou v odvolaní namietal, že Rada mala skúmať, či skutkami - odvysielané dva programy Rádiožurnál a to o 12.00 h a o 18.00 h, v

ktorom boli odvysielané rovnaké príspevky, za odvysielanie ktorých Rada dvomi rozhodnutiami zo dňa 8. júna 2010, t. j. preskúmaným správnym rozhodnutím č. RO/03/2010 a rozhodnutím č. RL/34/2010, vyslovila porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z., nejde o pokračujúci správny delikt a nie uložiť dvomi rozhodnutiami dve rôzne sankcie, vysloviac názor, že v danom prípade nemala Rada preskúmaným správnym rozhodnutím rozhodnúť vôbec, pretože program odvysielaný dňa 11. januára 2010 o 12,00 h a 18,00 h mala posudzovať ako jeden skutok a v prípade, že došlo k porušeniu zákona č. 308/2000 Z.z. mohol byť predmetný skutok vyhodnotený nanajvýš ako jeden pokračujúci správny delikt, nie ako dva delikty s dvoma rôznymi sankciami. Taktiež nemohol prihliadnuť na uvedenú námietku v doplnení jeho odvolania. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že žalobca uvedenú absorčnú námietku v oprávnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady nepodal, z ktorých dôvodov odvolací súd sa ňou v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemohol zaoberať, pretože žalobca uvedenú námietku ako dôvod nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia vznesol po uplynutí zákonnej lehote v zmysle § 250b ods.1 O.s.p. v spojení s § 249 ods.1,2 a s § 250h ods.1.

Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa považoval za neopodstatnené.

Vychádzajúc zo zistených záverov vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správny orgán postupoval a rozhodol vo veci v súlade so zákonom, a preto odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, rozhodol vo veci vecne správne a v súlade so zákonom.

Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s námietkou žalobcu, pokiaľ v odvolaní namietal, že krajský súd sa s námietkami nezrozumiteľnosti a zmätočnosti, ktoré najvyšší súd považuje za relevantné, nijako nevysporiadal a preto zdôvodnenie napadnutého rozsudku je rozporné s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., s poukazom na to, že krajský súd sa nevyjadril k viacerým podstatným skutočnostiam namietaných žalobcom.

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak Európsky súd ako aj Ústavný súd venujú veľkú pozornosť otázkam práva na proces, súčasťou ktorého je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojej judikatúre zdôrazňuje (napr. III. ÚS 322/201, II. ÚS 78/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 402/08, I. ÚS 342/2010), že nezávislosť rozhodovania orgánov verejnej moci sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj ich povinnosť presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Rovnako ESĽP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESĽP a ani Ústavného súdu SR pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Súd prvého stupňa v danej veci postupoval v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu, keď v napadnutom rozsudku dôvody na základe ktorých zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného a následne jeho zrušenia a vrátenia na ďalšie konanie, náležite odôvodnil zamariac svoju pozornosť najmä námietkam týkajúcich sa nezákonnosti rozhodnutia pre nesprávne právne posúdenie veci v jej merite, nesprávnej identifikácii výroku rozhodnutia a nesprávne uloženej sankcie. Súd prvého stupňa dal jasnú odpoveď na všetky podstatné argumenty namietané žalobcom a súčasne zdôvodnil, prečo preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považuje za zákonné. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa zákonné náležitosti v zmysle § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 157 ods.2 a nevykazuje znaky nepreskúmateľnosti.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods.3 v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods.1,2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval podľa § 224 ods.1 O.s.p v spojení s § 246c ods.1 a s § 250k ods.1. Neúspešnému žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.